

Sagen, og der var intet mere at gøre ved den. Jeg haaber ikke, dette skal gentage sig. Det, jeg beklagede, var, at Ministeren tog saa stærkt fat paa den Presse, som havde draget denne Sag frem. Thi det var ikke, som den højtærede Minister siger, for at føre Propaganda mod Militæret, at denne Sag blev fremdraget; men et Blad har den Opgave at tale de smaas og uretfærdigt behandlede Sag, og naar der kommer nogen med Klage over et eller andet, er det kun Bladets Pligt at tage Sagen frem. Det gjorde det ogsaa den Gang med Forholdene paa Kadetskolen, og da var det hverken Bolscheviker eller Venstresocialister, der kom, men det var en god gammel konservativ Højremand, der mødte med en Anklage, fordi hans Søn var blevet uretfærdigt behandlet, og bad Bladet drage Sagen frem, for at man kunde faa konstateret, hvad der foregik derinde, hvor hans Søn blev opdraget til Officer, altsaa til at skulle opdrage andre af Landets Sønner, naar de kom ind i Tjenesten. Det var den Artikels Opgave, og det kendte Ministeren. Derfor bebrejder jeg ham i høj Grad, at han tog saa stærkt fat paa „Social-Demokraten“ den Dag, da Artiklen havde staaet i dette Blad.

Lundberg: Den højtærede Forsvarsminister begyndte sin Redegørelse angaaende den afdøde Soldat Ludvig Jørgensen med de Ord: Jeg takker det ærede Medlem Hr. Pinstrup, fordi han allerede paa det nuværende Tidspunkt giver mig Lejlighed til at fremkomme med en Redegørelse om denne Sag. Jeg er fuldt enig med den højtærede Forsvarsminister. Jeg antager nemlig, det skal forstaas saaledes, at han er af den Anskuelse, ligesom vi andre, at den Slags Ting hurtigst muligt bør klarlægges for Offentligheden, for at Offentligheden hurtigst muligt kan være à jour med, hvad der sker, og kan danne sig en Forestilling om, hvorvidt de Anker, der er rejste, bunder i Virkeligheden. Jeg er naturligvis enig med den ærede sidste Taler i, at det havde været heldigere og mere betryggende, om det havde været en Domstol, der havde undersøgt denne Sag, i Stedet for at vi nu hovedsagelig har faaet Indberetninger fra Soldatens overordnede og de Mennesker, som i Virkeligheden delvis er anklagede.

Hvis jeg maa have Lov til at berede den højtærede Forsvarsminister en lignende Glæde, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup skaffede ham, kunde jeg tænke mig at spørge, hvorledes den højtærede Minister ser paa den alt for haarde Dom over Ran-

ders-Dragerne, efter at han har faaet tilstillet Sagens Akter, som han har lovet at gennemgaa, og hvorledes han kan udsende en officiel Erklæring, hvori han siger, at det, jeg har sagt om Benaadningsansøgningens Indsendelse, er en af de sædvanlige Usandheder. Jeg paastaar nemlig fremdedes, at jeg har mine Papirer i Orden, og at Benaadningsansøgningen er indgivet den 19. December.

Forsvarsministeren: (Klaus Berntsen): Naar det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen udtalte Ønsket om, at de den her omhandlede Sag vedrørende Aktstykker maa blive fremlagt i Finansudvalget, skal jeg dertil svare: Med Fornøjelse! Der er intet, der skal skjules i denne Sag, og har Finansudvalget Lyst til at gaa disse Aktstykker igennem, saa med Fornøjelse. Jeg vilde gerne ogsaa have læst Generallægens Erklæring, men det vilde have været for lang Tid at opholde Tinget, som skal fortsætte Finanslovbehandlingen. Denne Erklæring vil imidlertid ogsaa blive vedlagt til Finansudvalgets Gennemsyn. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg tog saa overlegent paa Sagen første Gang. Hver Mand har sin Maade at tage en Sag paa, og jeg er mig ikke bevidst, at jeg har taget overlegent paa denne Sag. I alt Fald ikke overfor det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen. Ham har jeg altid behandlet med den største Velvillie, og det gjorde jeg ogsaa den Dag. Men det, jeg optraadte stærkt imod, var den Maade, hvorpaa „Social-Demokraten“ havde slaaet Sagen op til et stort politisk Agitationsnummer, og saaledes er den blevet forfulgt i Nummer efter Nummer med de vældigste Angreb paa Militæret, Angreb paa Lægerne og til sidst Angreb paa mig, fordi man ikke har forstaaet, hvad Sagen drejede sig om.

Det er ikke mig, der har taget fejl, men de to Mænd, som var til Stede, Stabssergenten og Lægen; Stabssergenten har givet en Indberetning, som Lægen efter lang Betænkningstid endelig kommer i Tanker om, at der kan være Fejl i. Nu bebrejder det ærede Medlem mig, at jeg, den Dag jeg læste Stabssergentens Erklæring om, hvad der var foregaaet paa Frederiksberg Slot den 20. November, ikke tillige læste Lægens Erklæring. Det faldt mig ikke ind, af den simple Grund, at Lægens Erklæring ikke indeholdt en Tøddel om, hvad Stabssergenten havde oplyst, ikke saa meget som et eneste Punkt i Stabssergentens Indberetning har han gjort Bemærkninger til. Nu har jeg oplæst den i Dag, og nu kan det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen læse den i